

מאת מוה"ר ברוך זירטפלד שליט"א
ראש כולל עשרת חיים ברוך קליבלר הייטס

he is secure in the knowledge that success in *Torah* learning will occur in the far-away place, nevertheless, all efforts should be made by the son to find a comparable learning situation (possibly even if slightly less) in a *Yeshivah* nearby ⁽³⁾. His father’s request should be given serious consideration.

Case 4: If a father asks his son to stop learning and help him build or decorate a *Sukkah*, everyone agrees that the son should stop and help his father ⁽⁴⁾. This is called a “temporary loss.”

Note: In any scenario where one gives up his time for *Torah* learning to help or honor his father or mother, he should not be unhappy or feel bad about the learning he is missing. He is doing the will of *Hashem*, which is the living experience of the *Torah* he learns (ללמוד על מנת לעשות), and *Hashem* will surely pay him back by giving him more time to learn in the future, see the words of **Rabbeinu Bachya in Kad Hakemach** ⁽⁵⁾.

בין הריחים – תבלין מדר הוימי

“Heads up, it’s raining wheat kernels!” - Menachos daf 69b
Rav Zeira asks: May wheat kernels that fall from the clouds in the sky be used to bake the הלחם שתי הלהם for *Shavuos*? **Tosfos** learns that these wheat kernels fall from the sky through a miracle. The question is: what *beracha* would one make on this bread? The *Gemara* (ברכות מ"ח) tells us that in the desert, the people *bentched* (ברכת המזון) on the *mann* like regular bread. But to recite "המוציא לחם מן הארץ" on bread that doesn't come from the "ארץ" doesn't seem accurate? **Rav Yehuda HaChassid** (ספר חסידים) and the **Rema M’Pano** say the *beracha* was "המוציא לחם מן השמים". Now, notice that Rav Zeira asked the original question and the *Gemara* (מגילה ז') tells us how Rava shechted Rav Zeira and then brought him back to life on Purim. Perhaps, while he was in שמים he saw the wheat kernels!

(1) פתחי תשובה יו"ד רמ"ה (2) בקול התורה ג"ד (3) עיין יובדק דוד, הל' תלמוד תורה צ"ח (4) שו"ת חתם סופר יו"ד שם"ה (5) כד הקמה, כיבוד אב ואם

הלכה למעשה

A SERIES IN HALACHA
LIVING A "TORAH" DAY

The Greatest Mitzvah of All (98) - "ותלמוד תורה כנגד מלם"
Torah Learning vs. Mitzvah Obligations: Kibbud Av V'em.
As mentioned previously, the *mitzvah* of *Kibbud Av V'em* can often clash with the *mitzvah* of *Talmud Torah* and one must know which takes priority in which situation. Last week we quoted from the **Pischei Teshuva** ⁽¹⁾ in the name of the **Pri Chodosh**, who writes that one should give *Kibbud Av V'em*, a *Mitzvah D'Oraysa*, priority over temporary breaks in learning which he can get back to quickly, however, not over a “permanent loss” of learning or loss in one’s level of learning.

Examples and Cases which are Relevant to Both Mitzvos.

Case 1: If a son wishes to attend (or switch to) a particular *Yeshivah* because he has definite reasons and explanations why it will provide him greater success in his *Torah* learning - if his father understands and agrees to his reasons but he has his own (side) reasons why his son should not go to that *Yeshivah* (distance, expense, extra security, etc.), the son is correct and may go. In this case, though, the father is not obligated to pay the extra expenses and tuition. A competent *Rav* should work it out.
Case 2: If a father and son disagree over which *Yeshivah* or institution will allow him more success in learning, **R’ Moshe Feinstein זצ"ל** rules ⁽²⁾ that the son should listen to his father (as long as the father clearly understands the issues) and go where he wants. If this disagreement causes friction in the family, a family *Rav* and/or *Rebbi* of the son should try to work it out amicably and both sides should adhere to their advice/ruling.

Case 3: If a father needs his son nearby to help or assist him due to old age, infirmity or illness, even though from the above-quoted sources it seems that the son may go away to *Yeshivah* if

הוא היה אומר ...

Gerrer Rebbe, R’ Simcha Bunim Alter זצ"ל (Lev Simcha) would say:

The *Yetzer Hara* is always looking for ways to infiltrate one’s heart

and mind and cause him to go astray. The worst thing one can do is sell his soul to the *Satan*. We must learn from *Avraham Avinu* to withstand this challenge. When the King of Sodom told him, ‘*Give me your soul*’ - it is precisely what the *Satan* wants. He wants our souls. In exchange, he will offer, ‘*the possessions take for yourself.*’ Avraham refused and we must too! We cannot ‘sell out’ for the sake of money, for then the *Satan* will own our souls!”

Lubavitcher Rebbe, R’ Menachem Mendel Schneerson זצ"ל (Likutei Sichos) would say:

(Covenant) 'ברית בין הבתרים' - *Hashem* promised Avraham at the "וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכש גדול" Between the Parts) that He will punish the nations who enslaved us. In a similar vein, just as those Jews living during the previous exiles in Egypt and Babylonia who put their faith in the nations and their kings for salvation were proven wrong, so too will those who, in our present exile, think that we must rely on the nations of the world for our continued existence and redemption. When *Moshiach* comes and *Hashem* judges all the nations, we will see that faith in them was misplaced. At that time we will also ‘*go out with great substance,*’ the greatest riches of them all - the ultimate Redemption.”

A Wise Man would say:

“A lesson for life: when you reach the end of your rope, tie a knot in it and hang on!”

Printed By: Mailway Services,
Serving Mosdos and Businesses
Worldwide Since 1980
(1-888-Mailway)

Dedicated in Memory
of Moshe Spilman ז' **לעיני ר' משה ד"ל בן מנחם**
שפילמן * כב אב * תשצב"ח

In Shul we still are in front of the KING!
-Please Join & Help build respect!
Yes! Surely! Join The Master List!
over 1,930 verifiable signatures * 855 400 5164 * www.kvodshomayim.org * kvodshomayim@gmail.com

בראתי יצד הרע ובראתי לו

לעילוי נשמת
ר' אברהם
יוסף שמואל
אלטר בן ר'
טובי ד"ל
ורעינתו וישא
רחל בת ר'
אברהם
שלמה ע"ה

TO SUBSCRIBE
AND RECEIVE THIS
TORAH SHEET WEEKLY.
WWW.TORAHITAVLIN.ORG
OR SEND AN EMAIL TO
TORAHITAVLIN@YAHOO.COM

שבת קודש פרשת לך לך ... י"א מרחשון תשע"ט

SHABBOS PARSHAS LECH LECHA ... OCTOBER 20. 2018

courtesy of
myzmann.com

הדלקת נרות שבת - 5:52 | זמן קריאת שמע / מ"א - 9:21 | זמן קריאת שמע / הגר"א - 9:57 | סוף זמן תפילה/ להגר"א - 10:52
זמן לתפילת מנחה גדולה - 1:01 | שקיעת החמה שבת קודש - 6:08 | מוצש"ק צאת הכוכבים - 6:58 | צאה"כ / לרבינו תם - 7:20

טיב התבלין

מאת חנניאל רוב גמליאל חסד ובשביז שליט"א ר"ר שר השמים יחזקאל שוויצקי

ויאמר ה' אל אברהם לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך וגו' (יב-א) - הביטול הנמור לרצון השי"ת ושכרה
פרש"י: אשר אראך, לא גלה לו הארץ מיד, כדי לחבבה בעיניו, ולתת לו שכר על כל דיבור ודיבור. הנה, פשוטו של רש"י אינו מובן, כי למה יהיה זה העלם סיבה לחבבה בעיניו, והרי הסברה אומרת להיפך, אילו היו מודים להאדם לעזוב את ארץ מגוריו, ותיכף היו מודיעים לו המקום המובחר שאותו ייעודו עבורו, היו יכולים לומר כי במאמרה זו מחבבים את הדבר בעיניו, אבל כשמודים לו לעזוב את מקום מושבו מבלי להודיע לו היכן יפנה את רגליו אין בכך שום סיבה לחיוב, ואורכה וקושה מאוד להכליל את הדברים, כי יצד אחד מנתקם אותו מן המקום שאליז כבר הורגל מימים ימימה, שם נמצא בקרבת מכריו ורועיו, ומבקשים ממנו להיעזר מזה המקום, מבלי שיידע מה יהיה גורלו במקום ששם יקבע את מושבו בעתיד, ואם כן מה שיידך לומר כי היה בדיבור זה סיבה לחבב את הארץ בעיני אברהם?

אך כשמתבוננים בחליכותיו של אברהם אבינו יכולים להבין כי על אף שאצל המוני עם אין בנוהג זה סיבה לחביבות, הנהג, מכל מה שמסופר אודות אברהם אבינו ואצלו אכן היה בכך סיבה לחביבות. הנהג, מכל מה שמסופר אודות אברהם אבינו ניכר השתוקקותו היתירה לברואו, ואת גודל התבטלותו לפניו, הוא זה שמסר עצמו למיתנה על קידוש שמו עוד משחר יומיו בשעה שהשליכורו לכבשן האש, ועל אף שירע מראש שיעלול נמרוד עליו ויגדיר נוראה זו, לא ראה לנכון להיכנע לפניו, אמונתו הבהירה בברואו הביאו לידי כך שלא עשה שום חשבונות מה יעלה בגורלו, להיפך הוא ראה לעצמו זכות להיעזר על קדושת שמו. ועל זה הדרך המשיך משך כל ימי חייו, גם

מאוצרותיו של המגיד

מאת חרב שלום פערל שליט"א פאר משרים בקיץ בית שמש

ומלכי צדק מלך שלם (הוא) שם בן נח (רש"י) הוציא לחם ויין וגו' (יד-יה) - בעניין הכתוב 'ומלכי צדק מלך שלם הוציא לחם ויין' (תב רש"י):לחם ויין, כך עושים ליגיעי מלחמה, והדאה לו שאין בלבו עליו על שהרג את בניו (כדלעיומר היה מלך עילם ועילם הוא מבני שם, ומסתמא גם הוא ועמו מבני שם היו [שפתי חכמים א'] במלחמה, ע"י שהוציא לחם ויין ש"כ עושים ליגיעי מלחמה, ובוה הראוהו שהיה מלחמה דניחא ליה והוא הכרחית יוצא בלבו עליו על שהרג את בניו' במלחמה, אולם אילו היה נותן לו שאר מתנות לא היה בזה כל הוראה לכך, כיון שהן לא שייכות לעניין 'מלחמה' [דברי דוד לבעל הסיף], ומדרש אגדה, רמז לו על המנחות (שהן מלחם) ועל הנסכים (שהם מ"יין) שיקריבו שם בניו".

וכתב בשפתי חכמים" "הוא ופרש"י כ"ך עושינ ליגיעי מלחמה, פירוש, שאם תאמר כדי להאכילו כדרך האורחים, אם כן למה לא הוציא בקד וצאן לשחוט לו להאכילו, **והדא"ם** פידש, דאם כן למה הוכיז שהוציא לחם ויין, דהא דרך הקרא בכל מקום שלא להוכיז אלא לחם לבד, וכמו 'ואקחה פת לחם', 'ויבוא אורחן וכל זקני ישראל לאכל לחם', ולמה לו לומר 'ויין', אלא שרם צדיקים ליגיעי מלחמה". ובראם הוסיף, "אכל תאמר כדי להאכילו כדרך האורחים, 'ויביאורו אל ביתו, ויאכל וישת' מיבעי ליה, ומה

בימי הוקנה ניסורו הקב"ה בהנסיין היותר קשה, הוא נסיין העקידה, ועמד בו בעזו ובגבורה, ועל אף שמלכר הקושי העצום על עצם הקרבת בנו, ניתוסף לו קושי בזה שהיה לו פתח לפרש כוונת הציזוי באופן שלא יתחייב לקיימו כפשוטו, מתוך טענה שאמר לו הקב"ה כ'י ביצחק יקרא לך דוע', בכ"ז לא שת לבו לזאת, ומתוך אמונה וכה ותמימה, קיים את מאמר השי"ת כפשוטו. והיה זה תוצאה מביטול כל ישותו לברוא, הוא ידע שאת דבר ה' מוטל עליו לקיים גם אם נראים לו שציזויו סותרים את הבטחותיו, ובהכרח שהאמין שאם אכן הבטיחו השי"ת להבנות ע"י יצחק תתקיים הבטחה זו, אך ידע כי לא עליו מוטל הדאגה האין יתקיימו הדברים, והיה זה ג"כ תוצאה מהאמונה הבהירה במציאות הברוא, וע"כ הלך ברצון ובשמחה לקיים זה הציזוי כדבריו של רש"י" על מאמר הכתוב (כב, ו) 'וילכו שניהם יחדיו', הרי לנו מכל זה כי אמונתו ובטחונו של אברהם אבינו לברואו היתה כל כך חזקה עד שגילה במעשיו רצון לבטל את כל ישותו לפניו, ועל כן גם לעניינינו כשהורה לו הקב"ה לעזוב את ארצו ואת מולדתו, ולא גילוהו עדיין לאויה מקום יכוון את דרכו, היה זו גם כן שעת הכושר לאברהם להוכיח את אמונתו הגדולה בברואו, וידע הקב"ה כי חיבה תיורה נודעת לו לאברהם לציזיום כעין אלו, על כן אכן לא גילוהו איה מקומו מעתה, כדי לתת לו זכות זה, לעקוד את עצמו ממקום מושבו אל הדרך הבלתי נודעת לו, ולהוכיח בכך את אמונתו לפניו.

מעשיו אלו צריכים להיות מורה דרך לזרוע אחריו, כי ישנם לפעמים שהאדם מתמודד בנסיינות קשים מאוד, ואינו רואה מתי יפוג תוקפם ולענינו נראה כי תמיד יצטרך להתמודד עם קשים אלו במסדות נפש נמש, אבל ממשעיו של אברהם רואים כי כבר סלל בעבודתו את הדרך לזרוע אחריו, וביכולתו של כל אחד מהם להתחזק מול היצר גם אם ישות עליו מחזר קשה של ביטול נצחי למען השי"ת.

ת"ל 'הוציא לחם ויין', אלא לומר לך שהם הצריכים ליגיעי מלחמה, א"ל לא היה צריך להוכיז אלא הלחם, שכן הדרך בכל מקום - 'ואקחה פת לחם' - 'ויבוא אורחן וכל זקני ישראל לאכל לחם', ומה ת"ל ויין', אלא שרם צדיקים ליגיעי מלחמה, אבל לא מפני שלא הוציא בשר ועופות והגים וכיוצא בהם כדרך המלכים, דאיכא למימר שלחם ויין כוללים כל מיני המאכלות והמשקים, כמאמר רז"ל 'על פירות האילן אומר 'ברא פרי העץ', חוץ מן היין, ועל פירות הארץ אומר 'ברא פרי האדמה', חוץ מן הפת שעליו הוא אומר 'המוציא לחם מ"ה', שכל מיני ההנאות נכללים בהם'. ובגד' **אריה'** (לא) כתב, "ומדרש אגדה, דאל"כ יקשה לך, שיאמר 'ומלכי צדק ... הוציא מזון', ולמה אמר 'לחם ויין', אלא שהוא רמז על המנחות והנסכים, וא"ת ובשר אמאי לא היה מרמז לו, שיקריבו שם בשר קרבן, ויש לתרץ, משום דהוי כמו מקדש קדשים ואח"כ אוכל אותם בחוץ (ועל דרך מה דאיתא [פסחים נג] ש'אסור לו לאדם שיאמר בשר זה לפסח הוא, מפני שנראה כמקדש בהמתו ואוכלו קדשים בחוץ, וכן כאן, כיון שהוציא מידושלים היו כמו שמרמז לו שבניו יקדישו בהמות ויאכלום חוץ לירושלים), אבל בלחם ויין לא היו דומה כמקדש קדשים, משום שכן דרך לעשות ליגיעי מלחמה להוציא לחם ויין, שכן כתיב 'על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים' (במאכל ובמשתה), שמוה תראה שיש להקדים בלחם ובמים (במאכל ובמשתה). ויין הוא כמו מים" (כיון שגם הוא למשתה).

מעשה אבות סימן לבנים

ומלכי צדק מלך שלם הוציא להם ויין וכו' (יד-ה) - בתרגום יונית בן עזיאל: הוא שם בר נח מלכא דירושלם עב"ל

As a function of his position, serving as the *Ashkenazi* Chief Rabbi of Israel from 1993-2003, **R' Yisroel Meir Lau** *shlit'a* met with dozens of world leaders - including several American Presidents, the Queen of England, King Hussein, two popes and even Fidel Castro of Cuba - and always articulated the importance of *Torah*, Judaism and the Land of Israel. He is considered one of the world's most influential and inspiring religious leaders.

On one occasion, he was invited to meet with the President of Egypt, Hosni Mubarak, in Cairo. The meeting went off as planned and Rabbi Lau offered a few suggestions to foster more peaceful relations between Israel and Egypt. Toward the end of their discussion, Mubarak made a request. He introduced it by saying that he himself was a secular person, but that in Cairo lived the Grand Mufti of Egypt, Dr. Mohammed Tantawi, the most senior religious representative in the country and president of Cairo's Al-Azhar University. Mubarak voiced his sincere request that the Chief Rabbi of Israel meet with Dr. Tantawi, the chief cleric of Egypt, and Rabbi Lau accepted. The meeting took place in the office of the president of Al-Azhar University, in an old, dark building on campus. Al-Azhar is the educational institution for the imams, muftis, and kadis (religious court judges) of the Sunni followers of Islam. The conversation lasted about an hour and a half.

When Rabbi Lau saw that dusk was falling, he remembered that he had promised to attend the afternoon and evening services at the *Shaarei Shamayim* synagogue in Cairo, the only synagogue in Egypt that sometimes has a *minyan*. He knew that the Jews were anticipating his arrival and apologized to Dr. Tantawi, also known as Sheikh Al-Azhar, that he needed to leave. He thanked the sheikh for the warm conversation, and then, out of politeness, asked if he would be willing to pay the rabbi a visit in Jerusalem. He promised to receive the sheikh with the same degree of respect that he was shown.

His answer was abrupt: "Only if my passport is stamped with the seal of a Palestinian state. I will not have my passport stamped with the seal of the State of Israel." Rabbi Lau was unwilling to let this extremist view pass, and pressed him. "Here we have been talking about friendship and good neighborliness, so why does the stamp bother you? My passport has the Egyptian stamp, and I am proud to have visited President Hosni Mubarak. Peace and understanding between us is welcome."

But Sheikh Al-Azhar did not change his position. In his eyes, the Israelis had stolen Jerusalem from the Muslims and he made his position known. "I have done a little 'homework' on you," said Rabbi Lau, not letting it go unchallenged. "I know you have a doctorate, and I found out that you wrote in your dissertation about Jews and Judaism in the Koran. So I conclude that not only do you know Islam, but you know about Judaism as well. I also know something about Judaism, but I don't know much about Islam. So please permit me to ask, how many times is Jerusalem mentioned in the Koran? After all, we're talking about the holy city, Jerusalem. Islam's fundamental text must surely make mention of such a holy city."

The sheikh gave him a long, silent look. Rabbi Lau continued to press the point. "In our Bible (*Tanach*), the name 'Jerusalem' and its synonym 'Zion' appear not just once or twice, but 821 times. This proves the centrality of Jerusalem in Jewish faith and consciousness. Jerusalem appears everywhere in the Bible, including in the times of the patriarch Abraham, and in relation to almost every topic. The Bible repeatedly mentions that we must preserve access to the holy sites for believers from all religions and nations. As Isaiah the Prophet says in chapter fifty six: *'Even them I will bring to my holy mountain ... for My house shall be called a house of prayer for all people.'* But as for sovereignty and historical connection, the number 821 teaches us something. So tell me," he asked again, "How many times is Jerusalem mentioned in the Koran?"

Again the sheikh held his tongue. "Can I make a guess?" asked the rabbi, and the sheikh looked at him in silence. "Is the answer ... zero?" Rabbi Lau looked at the sheikh's deputy standing at his side and the man sheepishly nodded his head.

There was nothing more to discuss and with that unforgettable affirmation of the right of the Jewish people to their holy city, Rabbi Lau left for the synagogue to recite the afternoon and evening prayers with the tiny Jewish community of Cairo.

אשר בחר בנביאים טובים ...

אל תירא תולעת יעקב ... אני עורתיך נאם ה' והאלך (שעה נא-ד)

In this week's *parsha*, *Avraham Avinu* learned to place his trust in *Hashem*, the Almighty G-d, for there is no one else upon Whom to rely. Together with the discovery of his Creator, Avraham learned the power of *tefillah*. Similarly, in the *Haftorah*, *Yeshaya Hanavi* reminds *Bnei Yisroel* that we must always remember to place our trust in *Hashem*.

Tefillah is a powerful tool that the Jewish people have. Anything can be accomplished with a sincere *tefillah*. The *Gemara* (מכות יא) relates that mothers of *Kohanim Gedolim* would bring food and clothing to the "ערי מקלט" (Cities of Refuge) so that the murderers who were there would not

daven that the *Kohen Gadol* should die, as this was their ticket to freedom. Even a prayer for the death of the *Kohen Gadol* by a murderer is not taken lightly, how much more so a sincere *tefillah* from a righteous Jew?

Interestingly, the *Gemara* (ב"מ נט) says that from the day that the *Bais HaMikdash* was destroyed, the gates of *tefillah* were closed shut. According to this terrifying *Gemara*, why should anyone *daven* in a time of need? What's the point?

The answer lies in the above *posuk*. *Hashem* says, 'Fear not, *Israel*,' because although the gates of prayer might be "shut", the gates of tears will never be! Prayer stems from the sincere tears that accompany it. And *Hashem* will always consider the sincere tears of His Nation to save and assist them always.

ואעשך לגוי גדול ואברכך
ואגדלה שמך והיה ברכה (כ-ג)

Rashi quotes the *Gemara* in *Pesachim* (117b) that this *posuk* refers to the *birchas Avos*, the first *beracha* in *Shemona Esrai*. The *Gemara* continues: you might think the *beracha* "מגן אברהם" should conclude with all three names of the *Avos*; therefore, the *posuk* says "והיה ברכה" - *Hashem* says, "בך חותמין", - this *beracha* will end with you, Avraham; not Yitzchok or Yaakov.

What is the reason for this? My *machshava* here is as follows: We do not conclude with the mention of all three *Avos* in order to dispell the mistaken notion that we have three distinct branches of *Yiddishkeit*. *Avraham Avinu* embodied the essence of *chessed*, Yitzchak contained the enormous power of *tefillah/avodah*, while Yaakov was the pillar of truth represented by his prolific *Torah* study. One might mistakenly think that each individual *middah* is independent of the others and one can devote his life to any one of the three, disregarding the other two, thinking that he is no less of a G-d-fearing, upstanding Jew. Thus, *Chazal* stress that *Yitzchok Avinu* did not have his own independent manner of divine service and neither did Yaakov. Both were a continuation of the spirit of *Avraham Avinu*. This is the meaning of the words "מגן אברהם" at the conclusion of the *birchas Avos*: in other words, all manner of *Avodas Hashem* is an outgrowth of the divine service which *Avraham Avinu* began.

The **Chofetz Chaim ז"ל** offers a different explanation. *Moshiach* will come in the merit of *Klal Yisroel* upholding the *middah* of *chessed* as embodied by *Avraham Avinu*, and even if parts of the other two *middos* may be lost by the majority of the people, the *middah* of *chessed* will live on and continue to be strong. We clearly see this today whereby *tzedakah* and *chessed* have become inborn traits which characterize the spiritual makeup of a Jew. Thus, the *Gemara* says: "בך חותמין" - with you, Avraham, I will conclude this long *golus*, in the merit of your *chessed* and *tzedaka*. We are *misparallel* that the prophecy of *Yeshaya Hanavi* (37-27) "ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה" will come true very soon. We say "Tziyon" should be redeemed through justice but *Moshiach* will come only through the *middah* of *chessed* and *tzedaka*. May it be soon and in our lifetime.

משל למת הדבר דומה

ויאמר ה' אליקים כמה אדע כי אירשנה ... (בז-ה)

משל: If there was ever a man known for his extreme patience and tolerance in responding to all sorts of questions that were posed to him, it was the great *Posek Hador*, **R' Yosef Shalom Elyashiv ז"ל**. His *Rebbetzin* related that one night, after midnight, a man came to the Elyashiv home and pounded on the door quite loudly. Although he did not sleep much, R' Elyashiv instantly awoke and ran to answer the door.

The man apologized for waking the *Rav* but he had a very important *shaila* to ask which could not wait. R' Elyashiv invited him in and sat down to listen to his query.

The man needed to know: what name should he give his newborn son? R' Elyashiv understood from the tone of the question that the man was probably making a *bris* the next morning and was conflicted about the baby's name. He listened as the man told him the various angles to the question.

EDITORIAL AND INSIGHTS ON
THE MIDDAH OF כבוד אשתו

דרכה יתירה

ולאברהם הימים בעבורה ... (יב-בז)

The *Gemara* (ב"מ נט) quotes *Rav Chelbo* who learns from our *posuk* that a man should be careful with the *kavod* (honor) of his wife since all blessings come to the home due to the woman. Rava even told the people of Mechuza: "Give honor to your wives because in that merit you will become rich." R' Avraham Chaim Feuer *shlit'a* (Lahavos Aish) quotes R' Avraham Pam ז"ל who asks: in the *Kesuba* document that a man gives to his wife under the *chupa*, there are four words that are used to express his obligation to his wife. "אפלה" - I will work, "אוקיר" - I will honor, "איווך" - I will nourish, "אפרנס" - I will support. It seems that the word OKIR - I will honor, is an emotional obligation, while the other three are financial. What is it doing here?

Rav Pam answers that in fact the first TWO words describe a man's emotional obligations toward his wife, and the second two describe his financial obligations. EFLACH - I will work, is referring to *Avodas Hamiddos*, working hard to respect and honor one's wife. A man must work on himself not to be demanding or harsh with his spouse; he must put in great effort to appreciate and accept her in all situations, never cause her pain or criticize her, try to ignore her faults and downplay her mistakes. In order to merit much blessing in his home, a man must truly WORK ON HIMSELF - "Eflach" - in order to respect his wife - "Okir." The second two words IZON and AFARNES are referring to a man's financial obligations to his wife.

R' Feuer adds that nowadays, when many young husbands are learning in *Kollel*, how can they promise financial support to a wife? The answer is that the last two words in the *kesuba* are conditional on the first two. "Happy Wife, Happy Life." If a man works hard to show his wife the *kavod* she deserves, then he is promised that his *pamassa* will come with much blessing!

CONCEPTS IN AVODAS HALEV
FROM R' CHAIM YOSEF KOFFMAN

מחשבת הלב

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.chickensforshabbos.com - The charity that simply feeds & clothes Shomer Shabbos Jews in Pretz, Yisroel with zero overhead